

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2008. márc.–ápr.
XIII/2. szám

Ára: 290,- Ft

Görcsöny, kegykép

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Hajnalbíborban ég a menny

Hajnalbíborban ég a menny, Énektől visszhangos a lég, Ujjong a győzelmes világ, Üvölt a rettegő Pokol:	„Elég a gyász, elég a könny, Feledve már a fájdalom, Feltámadt a halál-törő!” – A fényes angyal így kiált.
Midőn amaz erős Király Halálsetét tárnáiból Az atyákat élet szabad Verőfényére hozza fel.	Hogy mindörökké megmaradj, Húsvéti örömmel nekünk, Mentsd meg a bűnhalál elől, Kiket az élet újraszült.
Sírját nehéz kő zárta el, Őrizte zsoldos őrsereg, De fölkelte győzedelmesen És eltemette a halált.	Atyaistennek tisztelet S Fiának, ki feltámadott, S a Vigasztalónak velük, Most és örök időkön át.

*(XI. századi ismeretlen szerző,
Sík Sándor fordítása)*

Tartalomjegyzék

Miért hagytál el engem?	1
Prohászka Ottokár: Jézus Szíve legyőzi a rosszat	3
Szász Ludolf imádságai	8
P. Berthe: Jézus haláltusája és elfogatása	9
Szent Eymard Julián: Jézus szeretete az Oltáriszentségben	14
Gyéressy Ágoston: Imádság áldozás előtt	17
Mária kegyhelyek	
Görcsöny	18
Munkanélküliek imája	19
Rózsafüzér	
Dr. Tarnóczy János: Szűz Mária	20
Imádság az orvosért	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Tahi, Szív Lelkiségi Központ

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Miért hagytál el engem?

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül

Ma a kereszttel állok, amelyen Jézus most éli át fájdalmas haláltusáját. szepplőtelen anyai Szívemben hallom legfőbb panaszának kintól gyötört fájdalmas kiáltását: „Istenem, miért hagytál el engem?”

Hallgassatok ma velem e kiáltást, kedves fiaim. Ez olyan, mint összes szenvedésének tetőfoka, mint összes fájdalmának csúcса. Ó, éljétek át velem, megsebzett és fájdalmas Anyjával, keserves kínszenvedésének kimondhatatlan pillanatait.

A Getszemáni halálfélelmét, Júdás árulását, a tanítványok megfutamodását, Péter tagadását, a főtanács előtti meggyalázását és elítélését, a tárgyalást Pilátus előtt, a borzalmas ostromozást, és a töviskoronázást, a Kálvária fájdalmas útját, átszegezett keze-lába kínját, és haláltusája három végtelen óráját a kereszten függve.

Íme a bárány, aki némán engedi, hogy leölésre vigyék.

Íme az Isten igaz báránya, aki elveszi a világ bűneit.

E feláldozott és keresztre feszített szelíd test szívére nehezedik a világ minden bűne, és az Ő áldozata árán megváltott minden gonoszság.

„Istenem, miért hagytál el engem?”

Ez az összetört és meggyötört isteni Szív érzi, hogy Atyja is elhagyta, és még ránehezedik Egyháza minden tökéletlensége és hálátlansága is, pedig az Egyház nagy szenvedése kebléből született, mint hófehér Jegyese. Mert Jézust ma is elhagyják, megtagadják és elárulják Egyházában. Megtagadják azok, akik többre becsülik Őnála saját kényelmüket, önmaguk keresését, és inkább arra vágyakoznak, hogy őket hallgassák és őket tapsolják meg. A kevélység sok embert indít arra, hogy megtagadják Őt szóval és életével: Nem ismerem ezt az Embert!

Megtagadják azok a pásztorok, akik nem törődnek a reájuk bízott nyájjal, akik félelemből vagy érdekből hallgatnak és nem védik meg a nyájat a báránybőrbe öltözött ragadozó farkasok rettenetes ostromától.

Elhagyja sok pap és szerzetes, akik hűtlenek lettek magasztos hivatásukhoz és akik hűtlenek lettek kötelezettségeikhez, és engedik, hogy teljesen elcsábítsa őket a világ szelleme, amelyben élnek.

Visszautasítja és elveti sok hívő, aki divatos mai ideológiákat követ, amelyek azonban az Evangéliummal ellentétes értékek, és kompromisszumot vállal azért, hogy megnyerje az emberek tetszését.

A nagypéntek ma valóban összehasonlíthatatlanul nagyobb általánosabb mértékben ismétlődik annál, mint ahogy az a szenvedés és a kereszthalál pillanatában történt.

Egyetlen akkori cselekedetnek ezer mai megfelelője van. Ezért folytatja Jézus ebben a Titokzatos Testében, az Egyházban fájdalmas felkiáltását: „Istenem, miért hagytál el engem?”

Égi Édesanyátok fájdalma megújul látván, hogyan ismétlődnek az Egyházban ugyanazok a szenvedések, amelyeket Jézus tapasztalt meg ezen az Ő nagypéntekjén.

Nézzétek, van-e az enyémhez hasonló fájdalom? Vegyetek részt fájdalomban, amelyet a bűn elterjedése és az egyre növekvő hitehagyás miatt érzek, mivel sok ember veszíti el a hitét. Vegyetek részt fájdalomban, amelyet a dagályként növekvő hűtlenség miatt érzek, amely elárasztja a lelkeket.

Ó, Egyház, sohasem hasonlítottál annyira megfeszített Jegyesedhez, mint ma. Ez az óra a te haláltusád, a te elhagyatottságod, és a te fájdalmas kereszthalálad órája is.

De a nagypéntekeden melletted áll fájdalmas Anyád is, aki megvigasztal, aki veled virraszt az imádságban, közeli és dicsőséges feltámadásod szilárd reményében.

(Dongo, 1986. márc. 28., Nagypéntek)

Hazánk is a Golgota valamelyik stációját járja. Egyet tudhatunk, Jézus és az Ő szent Anyja nem hagy el minket, ezért remélhetjük, hogy valóban közeledik a húsvét, hazánk húsvétja. Ehhez azonban az engesztelők táborát kell bővítenünk, és akik ma is már engesztelnek, azoknak és azok számára a kitartás kegyelmét kell kérni. Van remény! Elcsüggedni nem szabad! A Magyarok Nagyasszonya megsegít minket, csak az időpontot és a megsegítés módját nem tudhatjuk. Az azonban biztos, hogy alkalmas időben meg fognak segíteni. Akinek szeme van rá, az látja már most is, hogy sok helyen nyílik, nyiladozik a kegyelem virága, melyért hálával tartozunk az Istennek!

(a szerkesztő)

Jézus Szíve legyőzi a rosszat

Prohászka Ottokár

A hit Istent minden dolgok eredetének és okának mondja. Isten teremtette a világot, Ő gondolta el és hívta életre mindazt, ami van. Emiatt a rossznak helyes beállítása a meglévő dolgok közé ősidőktől fogva probléma. A hit megtiltja, hogy e problémát a rossznak, mint ősprincipiumnak elfogadásával tegyük el láb alól. Az értelem is tarthatatlannak látja ezt a megoldást. Viszont a világon ténylegesen fennáll a rossz s az ember, ha nem is önként, mégis vagy ösztönösen, vagy öntudatlanul beleütközik. Ha az ember homlokára töviskoszorút fon, szeméből könnyeket sajtol a gonoszság, feltolul ajkán a kérdés: Uram, Te vagy az örökös, a végnélküli jószág, a szeretet, nézd e fájdalmat, e szenvedést. Megengedheted?

Az ilyen kérdéssel Jézushoz, a „fájdalmak emberéhez” kell lépünk, hozzá, aki legmélyebben megismerte a szenvedést s aki a kereszten legyőzte a gonosz hatalmát. Az Úr pedig Szívére mutat és kijelenti, hogy a rossz csak addig lehet kedvetlenségünkre, míg fel nem ismertük, hogyan múlta felül azt győzedelmesen a jó; hogyan szorította a rosszat a világminőségnek alárendelt tényezőjévé, melynek végeredményében a jót kell szolgálnia és az isteni szeretet és bölcsesség terveinek megvalósításán kell dolgoznia.

A rossz csak addig lehet kedvetlenségünkre, míg azt tévesen győző hatalomnak nézzük. Ha mint ilyet állítjuk szembe a végtelen jó Istennel, ez megzavar. Jézus Szíve azonban megadja nekünk a legszemléletesebb tanítást arról, hogyan győzi le a jó a rosszat még ott is, ahol a rossz győzedelmeskedni látszik. Jézus Szíve megtanít rá, hogy a fájdalmat, a szenvedést a szeretet szellemében fogadjuk s a gonoszsággal szeretetet állítsunk szembe. Tanítja az Istenből élő és belőle erőt, örömet merítő léleknek törhetetlenségét. Tanít kitartást és ellenállást a rossz környezetnek enerváló, romboló befolyásaival szemben. Tanít félretenni minden összetűzést, minden keserűséget, a panaszszót kimondatlanul hagyni, vigasztalást Istennél, a szenteknél, imában keresni.

Hogyan tanítja? Nem beszéddel, hanem étellel. A beszéd, a szépen font okoskodás, a finom elemzés vagy szónoki lendület ezzel a súlyos problémával szemben tehetetlenül áll. Jézus egyszer sem formulázta elvont szavakban, hogy a rossz a jónak szolgálatában áll. De életével leigázta a rosszat és befogta a jónak lélekszántó ekéjébe. Ez a győzelem életének csúcspontja, ez a leigázás a megváltás ténye. A letörni való gonoszságnak meg kellett a színtéren jelennie, oh ennek a ténynek fényes nappal, mindenek szeme

előtt kellett végbemennie. Két aktusa volt: a Golgota és az Olajfák hegye. Amaz a legfeketebb emberi gonoszság felvonulása, emez a jónak napvilágos diadala. Két hegyorom kellett hozzá, elhullt, elporlott koponyák földje a gonosznak, napsugaras, illatos olajfalomb a boldogságos diadálnak. Itt olvashat, aki tényekben olvasni tud. A legnagyobb földi kín a meghalás, a legnagyobb embergondolta öröm a mennyország. Amaz a bűn, ez az élet-szentség műve. Itt valaki meghalt sohasem utánczott szörnyűséges módon, soha el nem ért lélekfönségben; megélte a bűnnek borzalmas átkát szentséges tiszta önmagán, hogy diadalmas istensége megmérje rajta hatalmát a mi földi látószögeink szerint. Aki tehát azt kérdezi tőlem, honnan a világban a rossz, hogyan tűri meg Isten a fájdalmat, hogyan fér össze az irgalmas szeretettel a szenvedés, annak azt mondom: tedd meg az utat a Golgotától az Olajfák hegyéig, éld meg az utat nyitott lélekkel, és a koponyák vérillatos pora s az olajfák napsütötte lehelete majd válaszol neked. Majd beleéneklük a szívedbe a jó diadalát és a rossznak végleges szolgává gyűrését a krisztusi Szívnek ebben az egyszavú történetében: „Meváltottalak!”

Ez a szó a mi szívünk iskolája. Jézus Szíve szüntelenül ezt dobogja felénk. Ez az örömszó megtanít arra, mi legyen életünk törzsöke, talppontja, erőssége: istenszerető, áldozatkész, a jót mindenkifölött akaró szív, mely harcba áll a jóért, felveszi a küzdelmet érte minden gonosszal és tud szenvedni, lemondani. Ha sokallaná a fájdalmát, felnéz a Golgotára, a szörnyűségek hegyére, ahol kimúlt az Isten és vérfagyasztó leckét adott nekünk abból, hogyan kell szenvedni. Ha bizalma inogna, odaáll a mennybeszálás szent fái alá, ahol Jézus megmutatta, a fájdalom hova vezet. Ezt a Szívet elbocsáthatatlanul kell lényünkbe szorítanunk. Az élet sok támadásnak tesz ki bennünket. A szenvedés gyötrő kényszere egyensúlya százszor is az első lépés előtt. Vannak fájdalmak, melyek porba sújtanak és kábult lényük elveszti a helyes irányok, a termékeny lelki kapcsolatok tudatát, szédülten próbálunk talpra állni és visszaesünk százszor is az első lépés előtt. Vannak fájdalmak, melyek mint a lélek földrengései, mindent leomlasztanak amit építettünk; elveszünk bennük, mint az omladékok eltemetettjei, ha nincs kezünkben az isteni Szívtől ájtart akaratos erős csákánya, mely minden romok alól napvilágra ás bennünket. Vannak belső, rejtett emésztődések, melyekben lelki súlypontjaink, értékeléseink eltolódnak, elveszítjük a természetfölötti gravitációknak Isten felé vonzó irányát, vagy legalább is ez az irány nem eléggé diadalmas bennünk; idegen vonzások darabolják lelkünk egységét, ingadozó értékelések rázzák belső épületeinket. Ilyenkor megeshetik, hogy a lélekben második középpont alakul, mely a lelki életet alapjában összezavarja és fölemészti. Bizonyos módon két centrum,

két szív van az emberben. Egyik, mely alkalomadtán hívő, Istenben bízó, és egy másik, mely a rosszon megbotránkozik s engedi, hogy a szenvedés jóformán gyógyíthatatlanul elkeserítse. Óvakodjunk az ilyen széteséstől. Imáink kiüresedésére, tetteink értéktelenedésére vezet és paraziták módjára emészti lelkünk természetfölötti életét kis földies szándékokkal, kesernyés elégedetlenkedésekkel, világfájdalmas nembánomsággal, s a mennyországot legjobb esetben földi érdekeink lebonyolító intézetének nézzük, lehúzzuk magunkhoz, ahelyett, hogy mi emelkednénk odáig. Ez mindenestre helytelen s teljesen egészségtelen állapot. Ha beleestünk, ezt az ellentétet a szívből föltétlenül száműzni kell. Csak egy lelkületnek szabad bennünk uralkodnia s ez az istenszerető szív, mely szenvedés közben is tud szeretni, mely tud szeretni ott is, ahol nem talál viszonzást és még akkor is tovább szeret, ha tövisekkel fonják körül és lándzsával döfik át. Szívnek kell bennünk uralkodnia, mely hisz a jó győzelmében, s a szeretet diadalos hatalmában s e hitet magatermelte szeretetéből erősíti. Isten iránti szeretetünk istenhitünknek gyakorlati tevékenysége s egyszersmind próbaköve. Akkor bizonyítjuk, hogy Istenben hiszünk, ha mindvégig megőrizzük hozzá való hűségünket, ha szeretetünket nem hűti bajainkon való méltatlankodás, és ha a rosszat soha és sehol győzelmes hatalomnak el nem ismerjük.

Ó, Jézus legszentebb Szíve, a jóba vetett diadalmas hitnek nagy mintaképe, Te hitvallásodat szereteteddel mondtad el. Taníts engem hinni, hogy én is szeressek, bármennyi a rossz, bármennyi a szenvedés a földön. Taníts meg engem Istenben erősen bízni s benne a jónak végleges győzelmét várni még akkor is, ha időnkint a rosszat körülöttem vagy akár magamban is uralkodni látom! Ember vagyok, félni, elesni tudó ember, fogj meg engem a Te istenkaroddal. Tudok reszketni, sírni, elijedni, bocsáss be engem a Te Szívednek bízó szentélyébe. Te mindenkéféltudója és birtoklója, Te szelíd és megadó tudtál lenni a szenvedésben, mert a jót szolgáltad vele, lélekmilliók emberfölötti szent javát, - taníts meg engem úgy szenvedni, mint Te mutattad. Taníts, hogy minden emberi káprázat ellenére, minden érthetlenség eleven cáfolatául a Te kezedből örömmel fogadjam az élet terheit s szüntelenül érezzem, hogy a fájdalmas szerető elfogadása az a szent varázslat, az a természetfölötti erő, melyben el van vetve a gonoszság diadalmas letiprása s az Isten megronthatatlan dicsőségének, szeretetének végleges, boldog győzedelme.

Jézusnak isteni Szíve arra tanít, hogy istenhitünket a jó győzelmébe vetett hittel hozzuk kapcsolatba. Példája arra a meggyőződésre juttat bennünket, hogy szívünknek erő adatott a rossz legyűrésére, a jó győzelmének elősegítésére.

Feladatul állítja elénk, hogy műveljük a jót, s befolyásunk egész tartományában üldözzük, nyomjuk el a rosszat. Ezt hivatásunknak kell tekintenünk.

Minden emberi létben van elég szenvedés és nehézség. Az örömök sok keveréssel keverednek. A munka, mely mindig fáradtsággal, megerőltetéssel, kimerüléssel jár, nem mindig sikeres. Az elemek feldűlják, amit az ember szorgalma teremtett, lehet rossz termése szorgos földművesnek is. Ellenséges emberek kárt okoznak, gyomot vetnek a lelkekbe, vagy a nyilvánosság, a közvélemény folyton készen álló szénavilláira. A szentírás említi a lét fáradalmaitól körülvevő ember kísértéseit. „Láttam mindent, ami a nap alatt történik és íme minden hiúság és a lélek gyötrelme.” (Ekk1.1.14.) „Egy az ember és barmok vége, minden hiúság alá van vetve.” (U.o. 3,19.) Vagy ismét: „Kedves a világoosság és gyönyörűséges a szemeknek látni a napot. De ha sok esztendőig él is az ember és mindazokban örül, meg kell emlékeznie a sötét időről és azon sok napról, melyek midőn eljönnek, hiúságról fogják vádolni a múltakat.”(11,7,8.) Lehetnek, akik erre így kiáltanak fel: „Barátaim, keressük az élet napfényes oldalait. Szedjük az öröm rózsáit és verjük ki fejünkől minden komor gondolatot. Akkor majd vígan élünk és mindent könnyen elviselünk”. Ha az „öröm rózsái” alatt megengedett élvezeteket és kellemességeket értünk, akkor az ilyen intés egyes esetekben hozzájárulhat vidámságunk emeléséhez. Mégis teljesen elégtelen és felmondja a szolgálatot, mihelyt a rossz ellen az akaratot kell acéloznunk s ellenálló erőt, támadó szellemet kell vele közölnünk. Itt több kell, mint vidám életkedv, itt magasabb hivatásunk legyőzhetően, átszellemült tudatának kell uralkodnia bennünk. Minden szenvedéssel dacolva kell Istenben erősen bizakodnunk, szeretetében soha nem kételkednünk. Kísértésektől körülövezve is helytállanunk, minden helyzetben a jobbik ént, a lelkiismeret szavát követnünk, a rosszal férfiasan szembeszállanunk s a jó győzelmében való kételkedésnek soha tért nem adunk. Erősen kell hinnünk, hogy a rosszat le tudjuk győzni, hogy a rosszat le kell győznünk, mert Isten akarja és Isten segíteni fog. Ilyen szellemben bátran és türelmesen fogunk kitartani és minden kishitűségnek, minden levertségnek állhatatosan kaput zárunk.

Ily módon azt is átlátjuk, hogy ez a harc a jóért, egyszersmind harc Krisztus zászlójáért is. Mind keresztes vitézek vagyunk, mind hadba szállunk Isten dicsőségét hirdetni, kegyelmének világmegváltó hatását nyilvánvalóvá tenni. Ha a jót magunkban vagy másokban győzelemre juttatjuk, akkor Isten útjain járunk, és Krisztus nyomait követjük. Míg a szomorkodásnak és a kislelkűségnek ellenállunk, türelemben kitartunk, addig eleven tanúi vagyunk e szavaknak: „Az Istent szeretőknek minden javukra szolgál.” (Róm 8,28) Ezt az erős lelkiületet merítjük Jézus Szívéből. Benne lépett a jóság hatalma győzelmesen a rossz elé. Benne találunk nemcsak

bátorságot és tüzet, hanem forrást is, mely üdít és sebeinkre a küzdelemben olajat és balzsamot önt. Jézus látta a rosszat, ismerte a kísértést és mégsem volt sötét pesszimista, sem világmegvető stoikus. Az igazán látónak tág pillantása volt az övé, ki a halálon, a romlásán túl a szépség országába látott, mert minden Isten- és emberszeretetének fényében állott előtte. A szeretet új látványokra teszi fogékonnyá a lélek szeméit. Mint láthatatlan sugarakra válaszoló lemezek érzékeny anyaga a vak üveglemezt, úgy vonja be a szeretet a lelket a nagy természetfölötti sugárjárásokra felelő érzékenységgel. Nem pusztán *többet*, hanem *mást* lát a szeretet, mint a közömbös szív. A köznapi szemek szűkre tolt, sovány színképéhez hozzáadja a láthatatlan sugármezők nagy kincseit, azokat az „ultraviola” lélekhatásokat, melyek eszmélésünkre vetett képekben elárulják a dolgok és tények titkos belsejét, a lélekkapcsolatok ismeretlen izületeit. Semmi sincs előle önmagába zárva, a tények, az embertettek s a lelki áramlások világa egy végzetlenül egészet alkot, melyben minden mindennel kapcsolatos és minden egy beláthatatlan szent Szándéknak munkája. Nem értelmi kapcsolatokat, oki tagozódásokat lát, nem érti s nem ítéli a providenciális fonalak szövődését, de szívével éli és hitével egybeöleli a teremtés egységét, melyben ellentmondást szeretete nem talál. Okoskodás az ész mesgyéje, a szív a szeretet. Az ész nem érti a rosszat, nem fogja érteni soha, de a szív, a Megváltó szíve előtt könnyező szív, érti, hogy a szenvedést szeretni kell, s hogy a bűnt a megbocsátás a jónak ekéjébe fogta.

Megváltóm isteni Szíve add, hogy ezt mélyen átérezzem! Engedd, hogy szívemnek legmélyén nyissak rá a Te győzelmekre. Engedd megéreznem, hogy minden sötét filozófia, minden pozitivisták és naturalisták életbölcse-ség, mindenféle agnoszticizmus alján mélységes gyász lakik, s ezek a ködös, komor gondolatirányok sűrű nehéz ponyvákat teregetnek a lélekre. Ezek a kesernyés, hátráló világnézetek sohasem segítenek győzelemre. Bizonytalanságot, ingadozást vetnek a lélekbe, kioltják ott a szeretet tüzét, megállítják a szívek hatalmas lendítő kerekét. Negatívumok, és vereségre visznek. Csak az istenszeretet győzedelmes, mely az Úrnak adta magát és hűséges marad, bármit vesz is az Úr kezéből. Győzedelmes az igent mondó krisztusi szeretet, mely egyetlen ölelésbe kapcsol Istent, Istenembert, szenteket és földi harcolókat és egyetlen erőforrás életkeringését járhatja bennünk. Nem, a diadal nem a tompa, süket passzivitásé, nem is a végnélküli tépelődő elemzéseké, nem az aggodalmas gondolatcáfolatoké, melyek a tagadások létráján keresik az igazságot. A győzelem a szereteté. Jézus Szíve a mi szeretetmintánk. A legmagasabb életbölcse-ség forrása és eszményké-

pe, a „starker Ja-sager,“ a nagy Igentmondó, a legfölségesebb élő hatalom, aki nem font dialektikus cáfolatokat, nem merült önvizsgáló álmodozásba, a tétlen szemlélődés árkaik mögé, hanem cselekedett. Beszéde tetteinek volt alázatos szolgálója és tettei voltak beszédének fönséges illusztrációi abban az utánozhatatlanul megélt szentséges képeskönyvben, melyet az emberiség gyermekszíveinek szánt. Forgassuk ezt a könyvet és győzzük tanítását odaadott szívvel. Adjuk át magunkat egészen a fölséges, a nagy Igen-nek, mely elhangzott a Golgotáról, találjuk meg benne a gonosz minden diadalának mélységes tagadását, vegyük vállainkra terhét, küzdjük meg a harcát a nagy Igentmondónak diadalmas, napsugaras lelkülete szerint.

Szász Ludolf imádságai

A boldogságok teljesedése

Úr Jézus Krisztus, Te, aki fölmentél a hegyre tanítványaiddal, hogy az erények csúcsairól oktasd meg őket, és ott, a magasban tanítsd meg nekik a boldogságokat, a legtisztább erényeket, mindegyikért saját jutalmat ígérve; engedd, hogy szavaid meghalljam, és az erények gyakorlásával szolgálva, az erények érdemeit megszerezzem, s így irgalmasságod által elnyerjem a megígért jutalmakat. Add meg nekem, hogy a bért szemlélvén a munka fáradtsága ne lankasszon el, hanem az örök élet reménye édesítse meg a ma keserű gyógyszert, s az isteni mű ragyogása lobbantsa lelkemet lángra. A boldogtalant, aki vagyok, tedd boldoggá; a boldogságok boldogává itt lenn a kegyelem, ott fenn az örök haza boldogságának boldogává a dicsőség által.

Jöjj megkeresni az eltévedt bárányt

Jöjj, Uram Jézus, szolgálád keresésére.

Jöjj, Jó Pásztor, elkóborolt és elfáradt bárányod keresésére.

Jöjj, Szentegyház Jegyese, az elveszett drachma keresésére.

Jöjj, irgalmas Atya, fogadni a tékozló fiút, aki visszatér.

Jöjj, ne vesszővel, hanem szeretetben és lelki édességgel.

Jöjj hát Uram, mert egyedül neked van hatalmad

visszahívni az elkóborolt bárányt,
megtalálni az elveszett drachmát,
megbocsátani a tékozló fiúnak.

Jöjj, hogy üdvösség teremjen itt a földön és öröm a mennyben. Hajlíts engem magadhoz és add meg nekem az igaz és tökéletes bűnbánattartást, hogy az angyalok öröme lehessenek, ó, Uram, üdvösségem Istene.

Krisztus szenvedésében részesüljek

Kegyes Jézus, irántam, bűnös iránti mérhetetlen szereteted által kérlek: ne vágyakozzam többé semmire, ami földi, semmire, ami testi, hanem egyedül és mindenek fölött Téged szeresselek úgy, hogy lelkem teljesen megtagadjon minden vigasztalást, kivéve azt, ami Tőled jön, ó, nagyon kegyes Isten.

Részesedés Miasszonyunk örömeiben

Ó, Isten, ki örömet osztogatsz, ki segítséget nyújtasz, ki a gyász homályát eloszlatod, ki a bajokat elűzöd; miként a mennyben, úgy a földön is sokszoros boldogsággal örvendeztetted meg a Boldogságos Szűz Máriát, Anyádat, a méltóság tükörét, az angyalok segítségét, jóságod visszfényét, üdvösségünk eredetét.

Engedd szolgálódnak, ki téged kér, s kinek van mersze szenvedéseiben bizalommal futni őhozzá, mint az öröm forrásához: érezze meg szolgáló az ő érdemei és közbenjárása által a jelen és örökkévaló örömök kiáradását, s eljusson ahhoz a kimondhatatlan örvendezéshez, amelyben ő, a földről a mennybe fölvetett vigadozik.

Jézus haláltusája és elfogatása

P. Berthe

A kertet, melybe Jézus belépett, Getszemáninak nevezték, amely név annyit tesz, mint olajprés. Itt szokták ugyanis kipréselni az olajbogyók levét, amelyek nagy mennyiségben termettek a hegyen. Ezen a helyen várta Isten az új Ádámot is, hogy széjjelzúzza az örök igazságszolgáltatás présében. Midőn belépett a Getszemáni-kertbe, az Atya többé nem látott benne mást, mint képviselőjét a bukott, a bűnök által megalázott s a gazságok által megfertőzött emberiségnek. (Mindezek mellett Krisztus mégis az Atya köztünk élő képmása maradt. – a szerkesztő)

S Jézus, az önkéntes bélpoklos, beleegyezett abba, hogy ezentúl csakis a fájdalmak embere legyen. Hagyta, hogy istensége teljesen háttérbe szoruljon s emberisége minden gyarlóságával, gyöngeségével és elhagyatottságával egyedül küzdjön a szenvedések ellen. Nehogy apostolait túlságosan erős megpróbáltatásoknak vesse alá, azt parancsolta nekik, hogy várják meg a kert bejáratánál. „Üljetek le itt – mondta – mialatt én egy kissé előre megyek imádkozni.” Csak Pétert, Jakobot és Jánost vitte magával, ezt a három tanúját a táborhegyi dicső színváltozásnak. Egyedül ők voltak képesek

arra, hogy eme nagy emlék erősítő hatása alatt szemtanúi legyenek az ő gyötrelmének, anélkül, hogy megszűnének benne az Isten Fiát látni.

Alig maradt velük egyedül, mély szomorúság fogta el őt. Az istenség befolyásának felfüggesztésével magára maradt benne az ember s szemtől-szembe látta ama rettenetes vértanúságot, melyet el kellett viselnie. Kimondhatatlan undor, szörnyű félelem és leírhatatlan levertség töltötte el lelkét, úgy, hogy fájdalmában fölkiáltott: „Szomorú az én lelkem mindhalálig!” A Magasságbelinek csodás segítsége nélkül embersége lerokkadt volna a fájdalom súlya alatt. A három tanítvány meghatottan s e jelenettől megrendülve, gyöngéden tekintett rá, anélkül, hogy szólni mert volna. Ő pedig remegő hangon így szólt hozzájuk: „Maradjatok itt és virrasszatok, míg én arrább megyek imádkozni.” Egy kőhajításnyira távozott tőlük, alig vonszolva tagjait, egészen addig a barlangig, amelyet azóta a haláltusa barlangjának neveznek; de a rettenetes látomás követte őt ebbe a szomorú üregbe is. Alig ért oda, megjelentek szemei előtt a kínzó eszközök, kötelek, ostorok, szegek, tövises s a kereszt; gúnyolódásoktól és istenkáromlásoktól tajtékzó szájú hóhérok; az őrző néptömeg, amely kimondhatatlan piszkos szitkokat szórt ellene. Egy pillanatra rémülten tántorodott vissza, de azután térde esett s arcával a földre borulva így kiáltott föl: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem e pohár, de mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.”

Isten azt akarta, hogy fenéig ürítse ki a keserúségek poharát: semmiféle égi szózat sem felelt panaszos hangjára. Megrémülve, remegve, átizzadtan kelt föl s vánszorgott a három apostolhoz, hogy náluk keressen vigasztalást; azonban a szomorúság azokat is leverte és elkábította. Oly tompultság vett rajtuk erőt, hogy alig ismerték föl Mesterüket. Jézus panaszra fakadt ezen részvétlenség miatt s különösen Péterhez, aki csak az imént ígért eget-földet, így szólt: „Alszol, Simon? Hogyan! Még csak egy órát sem tudatok virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy elbukjatok a kísértés idején. A lélek kész az ígéretekre, de a test gyarló.”

Miután így buzdította apostolait, másodszor is visszament a barlanghoz. A látomás újra megjelent, még rettenetesebb alakban. Neki, a szentek szentjének, azt kellett látnia, hogy óriási büntömeg nyomja vállait. Minden bűn, minden undokság, amelyet ember elkövetett Ádám bukása óta és el fog követni a világ végezetéig, megjelent előtte s őhöz táptadt, mintha ő lenne elkövetőjük. Egy hang így kiáltott feléje: „Nézd ezeket a szörnyűségeket; rajtad múlik, hogy jóvátegyed őket oly szenvedések árán, amelyek arányban állanak ezen Isten ellen elkövetett merényletek számával és sú-

lyával.” A porba hullva, megtört szívvel, a bűn láttára szinte haldokolva a fájdalomtól, mégis talált elég erőt, hogy magasztos megadással ismétlje: „Atyám, ha meg kell lennie, hogy kiürítsem e kelyhet, legyen meg a Te szent akarod.” Ezen szavak után újra visszament az apostolokhoz, némi vigasztalást remélve náluk sajnó szívére; azonban az ő szemeik elnehezdedtek s egész valójuk annyira megrendült a határtalan szomorúságban, hogy egy szót sem tudtak neki válaszolni.

Harmadszor is visszatért a barlangba, hogy ott újabb rettenetes haláltusát álljon ki. Elborítva az összes emberek bűneitől, kimondhatatlan fájdalomtól gyötörtetve testében és lelkében, szelleme látta azt a millió és millió bűnöst, akiket az ő vérével váltott meg s akik megvetésükkel és ádáz gyűlöletükkel üldözik őt a századok lefolyása alatt. Látta, hogyan támadják az Egyházat, hogyan tiporják lábbal a szent Ostyát, tördelik a feszületeket, káromolják istenségét, gyilkolják az ő gyermekeit s dolgoznak minden erejükkel azon, hogy a pokol fenekére taszítsák a lelkeket, amelyekért ő vérért adta. Ezen szörnyű hálátlanság láttára mintegy megsemmisülten rogyott össze. Testéről verejték gyöngyözött, véres verejték. Vércseppek hatoltak ki pórusaiból, patakozottak alá arcáról s hullottak a porba. Mindazáltal elhaló hangja folytatta az imát s ismételte Atyjának, hogy kész fenéig üríteni a fájdalmak kelyhét.

Már-már halálra vált ezen kimondhatatlan szorongatás következtében, midőn angyal szállott alá az égből, hogy megvigasztalja és megerősítse őt. Abban a pillanatban visszanyerte nyugodtságát és derűjét s az apostolokhoz közeledve, szokott elnéző kegyességével mondta: „Most már aludhattok és pihenhettek nyugodtan, nem kell többé velem virrasztanotok.” Azonban alig hunyták le azok szemeiket, midőn fölkiáltott: „Keljete föl, menjünk: íme az óra, amelyben az ember Fia a bűnösök kezébe adatik. Közeledik már, aki engem elárul.” S valóban a völgyet fáklyák fénye világította meg s egy csoport fegyveres ember közeledett a Getszemáni kert felé: Júdás volt az, a katonák élén, akik Jézus elfogatására voltak kiküldve.

A szerencsétlen Júdás, mióta az étkezőtermet elhagyta, nem vesztegette el idejét. Rögtön fölkereste a Nagytanács kiválóbb tagjait s értésükre adta, hogy Jézus apostolaival az Olajfák hegyére ment, ahol egy, az áruló előtt ismeretes, félreeső helyen fogja az éjt tölteni; következőleg igen könnyű volna őt most elfogni anélkül, hogy a nép között föltűnést keltenének. A papi fejedelmek örömmel fogadták ezt a tervet s felfegyvereztek egy csomó embert, hogy rögtön végre is hajtsák. Ezen fegyveres csoport részben a templom őrizetére rendelt katonaság soraiból került ki; ezeket a főpap szolgálói s a nép söpredékéből került emberek kísérték, lándzsákat, botokat

és fáklyákat tartva kezükben. A Szanhedrinnek néhány tagja is ott volt ebben az éjjeli expedícióban, hogy a körülményekhez képest megtehesse a szükséges intézkedéseket.

A csapat élén Júdás haladt; ő volt a vezető. Mivelhogy a katonák nem ismerték Jézust, azt a parancsot kapták, hogy álljanak meg a Getszemáni kert kapujánál, mialatt Júdás majd egyedül közeledik Mesteréhez s valami jelt ad nekik, amelyről megismerhetik, melyik az: „Akit megcsókolok – mondá az áruló – ő az. Fogjátok meg s vezessétek el óvatosan, mert különben könnyen megeshetnék, hogy kisiklik kezeitekből.” Úgy tervezték a dolgot, hogy Júdás a jel megadása után az apostolok közé keveredik, mintha neki semmi köze sem volna ahhoz a gatzetthez, amely ezután következik. Ily módon elkerüli azt a gyűlöletes vádat, hogy elárulta Mesterét; a papi fejedelmekre pedig nem hárul az a szégyen, hogy ilyen aljas eszközhöz folyamodtak bosszújuk kielégítése céljából. Azonban e tervükben nem számoltak Isten bölcsességével és hatalmával.

Éjfél volt, midőn a kerthez értek. Nyugalom és csend uralkodott a völgyben mindenfelé. Maga a csapat is került minden zajt, nehogy fölébressze a népet. A megbeszélés szerint Júdás egyedül ment előre Jézushoz, aki éppen ekkor apostolaival együtt a kert kapuja felé közeledett. Minden zavarodottság nélkül lépett mesteréhez, mintha valami küldetésről akarna beszámolni: „Üdvözöllek, Mester”, mondá s ugyanakkor megcsókolta őt; ez a zsidóknál szokásos üdvözlés volt rokonok és jóbarátok között. A helyett, hogy eltaszította volna magától a gonosz apostolt, Jézus csak ennyit mondott neki anyagi szelídséggel: „Barátom, mit akarsz itt? Hogyan, Júdás! Csókkal árulod el az ember Fiát?”

Ahelyett hogy térdre borult és bocsánatot kért volna bűnéért Júdás, halani vélve az apostolok méltatlankodó hangját, zavarba jött s visszasietett a csapathoz. A katonák azt hitték, hogy valami magyarázatot akar nekik adni; ebből néhány pillanatnyi késsedelem keletkezett, amely egy végtelenül fönséges jelenetre szolgált alkalmul. Jézus nem várta meg, hogy ők vessék rá a kezüket, hanem a katonák elé lépve, szilárd hangon e kérdést intézte hozzájuk:

- Kit kerestek?
- A názáreti Jézust – felelték azok.
- Én vagyok – mondá Jézus.

Erre az egyszerű szóra katonák, szolgák, tanácsosok, valamennyien valami hirtelen rémülettől megragadtatva, valami láthatatlan kéz által lesújtva, meghátráltak egy lépéssel s hanyatt vágódtak a földön. Midőn újra fölémelkedtek, Jézus még mindig előttük állott s ismétlé kérdését:

– Kit kerestek?

– A názáreti Jézust – felelték mindnyájan remegve.

– Én vagyok a názáreti Jézus – mondá a Megváltó – amint mondtam nektek. Ha tehát engem kerestek, hagyjátok, hogy ezek elmenjenek.

Parancsoló mozdulattal mutatott az apostolokra, akik körülötte álltak; őket akarta megmenteni azon szavai szerint, amelyeket néhány órával előbb mondott: „Atyám, azok közül, akiket nekem adtál, egyet sem vesztettem el”. De vajon sikerülni fog-e neki megmentésük? Ez annál valószínűlenebbnek látszott, mert az apostolok, látva a katonák földrebukását, azt hitték, a Mester védeni fogja magát s azért ellenállásra készültek. Midőn a csapat, a papi fejedelmek unszolására, közeledett Jézushoz, hogy foglyul ejtse őt, a tizenegy apostol körülvette s haragtól remegve kiáltá: „Uram, engedd meg, hogy kardot rántsunk!” Péter még csak meg sem várta Jézus feleletét, hanem kirántva kardját, lesújtott vele a főpap Malkus nevű szolgálójának fejére s levágta jobbfülét.

Már-már küzdelemre került a dolog, midőn Jézus közbelépett. „Álljatok meg”, parancsolá Péternek és társainak. Erre újlag megmutatva isteni hatalmát, odalépett Malkushoz, megérintette fülét s a seb azonnal begyógyult. Azután pedig Péterhez és az összes jelenlevőkhöz fordult s kijelentette, hogy nincs szüksége védelemre ellenségeivel szemben; s ha ezek most csakugyan rávetik kezüket, ez csakis azért történik, mert ő maga adja meg magát önként hatalmukba. „Péter – mondá – tedd vissza kardodat hüvelyébe. Akik kardot rántanak, kard által fognak elveszni. Vajon nem kell-e meginnom azt a kelyhet, amelyet Atyám nyújt nekem? Azt hiszed, hogy ha Atyámtól kérnék segítséget, nem küldene védelmemre akár tizenkét légió anglyalt? Nem, nem, ami most történik, az előre meg volt mondva: szükséges, hogy az Írás szavai teljesedjenek.”

Ezen szavakkal értésére adta a Szanhedrin tagjainak, akik a katonákat kísérték, hogy az ő áldozata teljesen önkéntes. Odafordulva a papokhoz, a tudósokhoz és a nép véneihez, így szólt: „Botokkal és kardokkal jöttetek ellenem, mintha valami rablóval volna dolgotok, pedig tudjátok meg, a fegyverek nem fognak énrajtam. Hiszen mindennap ott voltam köztek a templomban, előadva tanításomat: miért nem tudtatok akkor elfogni? Azért, mert az Atyámtól meghatározott óra akkor még nem érkezett el. Most van a ti órátok, a pokol hatalmasságainak órája, amelyeknek ti vak eszközei vagytok. Még egyszer mondom: szükséges, hogy a jövendölések beteljesedjenek.”

Azonban a gyűlölet elvakította és teljesen megátalkodottakká tette ezeket az embereket. Minél inkább nyilvánult Jézus istensége, annál inkább

növekedett dühük. Parancsukra a katonák megragadták Jézust s megköztözték, mint egy gonosztevőt. Az isteni Mester odanyújtotta kezeit a katonáknak, mire az apostolok teljesen megzavarodtak és elvesztették minden bátorságukat. Látva ugyanis azt, hogy Jézus nem szaggatja széjjel láncait, hogy a katonák büntetlenül bántalmazzák, hogy a papok és az írástudók szembe káromolják, a néptömeg pedig már öellenük fordul fenyegetésekkel és szitkokkal, elfelejtették minden ígéretüket, s ahányan voltak, annyifelé szaladtak. Csakis egy fiatal tanítványa Jézusnak, aki éppen akkor sietett oda a zajra, az akarta követni Mesterét. A katonák azt a parancsot kapták, hogy fogják el, s már meg is ragadták köntösénél fogva, de ő kezükben hagyva azt, elmenekült.

Amint előre megmondta, egyedül maradt Jézus ellenségei között.

Jézus szeretete az Oltáriszentségben

Szent Eymard Julián

Mi hittünk a szeretetben, mellyel Isten
irántunk viseltetik (1Jn 4,16)

Mélységes szavak ezek: „Mi hittünk a szeretetben, mellyel Isten irántunk viseltetik.”

Van olyan hit, amellyel Isten ígéinek s ígéreteinek igazságát elfogadjuk. Ilyen hittel minden keresztény tartozik. – De van olyan hit is, amellyel Isten szeretete előtt hajlunk meg. Ez utóbbi a tökéletesebb és koronája az előbbinek.

Az igazságba vetett hit terméketlen, ha nem a szeretetbe vetett hittel végződik.

De hát mivel bizonyítja Urunk nagy szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentségben?

I.

Mindenekelőtt szavával, őszinteségével. Jézus állítja, hogy szeretet bennünket, hogy az Oltáriszentséget tisztán irántunk való szeretetből rendelte; tehát ez igaz is!

Minden becsületes ember pusztán szavának hitelt adunk; miért ne hinnénk Urunknak?

Ha a barát barátjának meg akarja mutatni, hogy szereti, személyesen megmondja neki és szeretettel megszorítja a kezét.

Jézus is így tesz: nem angyalokat, nem szolgálait küldi, hogy meggyőzőn bennünket szeretetéről, hanem személyesen jön hozzánk. A szeretet nem tűr közvetítőket.

És csak azért marad állandóan köztünk, hogy szüntelen, újra és újra elmondhassa nekünk: Szeretlek benneteket; látjátok, mennyire szeretlek!

A mi Urunk nagyon félt attól, hogy lassanként megfélemedne Róla; azért köztünk vett lakást, köztünk van otthon, köztünk működik, hogy ne is gondolhassunk Reá anélkül, hogy szeretete is ne jutna eszünkbe. Úgy gondolta, ha ily módon adja oda magát és ha így bizonyítja be szeretetét, talán mégsem fogjuk elfelejteni.

Aki komolyan gondolkozik az Oltáriszentségről, de főleg aki részesül is az Oltáriszentségben, ellenállhatatlanul érzi, hogy Urunk szereti őt; megérzi Jézusban a jó Atyát; érzi, hogy Jézus úgy szereti, mint tulajdon gyermekét, hogy joga van Atyja közelébe menni és Vele beszélni. És érzi azt is, hogy amikor a templomba, a szentség ház elé megy, akkor Atyja házában van!

Most már értem, miért szeretnek az emberek a templom közelében, az atyai ház árnyékában lakni.

Íme, így mutatja nekünk Jézus az Oltáriszentségben, hogy szeretet bennünket: bensőleg mondja és érezteti is velünk. – Higgyünk tehát szeretetében.

II.

Hát személyesen is szeret engem?

E kérdésre csak így felelhetünk: Igaz-e, hogy a kereszténység nagy családjához tartozunk? Vajon a családban az apa és anya nem szereti-e minden gyermekét egyforma szeretettel? És ha mégis volna személyválogatás, az legfeljebb abban nyilvánul, hogy a leggyengébb és legügyefogyottabb gyermek részesül legtöbb szeretetben. Az Úr Jézus is legalább oly gyöngéd érzelmekkel viseltetik irántunk, mint a legjobb atya; miért vonakodnánk elfogadni ezt az atyai érzületét?

Aztán figyeld meg: miként gyakorolja mindegyikünkkel szemben személyesen szeretetét. Minden reggel külön jön el minden gyermekéhez, mindegyikkel beszélni akar, mindegyiket meglátogatja, megöleli. És bár oly régóta közeledik hozzánk ily módon, mégis olyan kedves, oly szeretettel teljes minden látogatása, mintha először térne be hozzánk. Nem öregedett és nem fáradt bele szeretésünkbe, mindennap mindegyikünknek egyenként odaadja önmagát.

Vagy talán nem adja oda magát mindenkinek teljesen? Vajon ha nagyon sokan fogadják a szentáldozásban, megoszlik-e, talán azért kevesebb jut egynek-egynek?

Ha a templom tömve van imádókkal, azért nem szólhat-e Hozzá és nem imádkozhat-e mindegyikünk? Nem hallgatja-e meg mindegyiket éppen úgy, mintha csak egyedül volna a templomban?

Ilyen Jézus személyes szeretete: Mindenki az egész Jézust kapja és mégsem rövidül meg senki, miként a nap is mindnyájunknak és mindenkinek a maga egészében osztogatja fényét, vagy mint az Óceán minden halé és mindegyiké a maga egészében. – Jézus nagyobb mindnyájunknál; egyszerűen kimeríthetetlen.

III.

A szentségi Jézus szeretetének szívóssága ennek a szeretetnek további, cáfolhatatlan bizonyítéka.

Milyen lesújtó a Jézust megértő léleknek ez a gondolat: A földkerekségén nap-nap mellett, egymásután, majdnem megszakítás nélkül szinte számtalan szentmisét mutatnak be, e misékben Jézus feláldozza magát érettünk, mégis milyen sok szentmisén nincs résztvevő, nincs egyetlen misehallgató! Sőt mialatt ezen az új Kálvárián irgalomért kiált, a bűnösök bántják Istent és az ő Felkentjét.

Miért újítja meg Urunk oly sokszor áldozatát, ha az emberek nem méritenek belőle hasznot?

Miért marad éjjel-nappal annyi oltáron, ha senki sem fogadja el kegyelmét, amelyet tele kézzel kínál?

Miért? Mert szeret, remél és vár.

Ha csak meghatározott napokon jönne oltárainkra, attól kellene tartania, hogy valamely visszavágyó, Őt újra kereső bűnös esetleg nem találná meg és várakoznia kellene; - hát inkább Ő maga vár éveken át a bűnös emberre, semhogy egy pillanatig is megvárakoztassa a bűnöst, - hiszen a várakozás elcsüggeszthetné, mikor útnak indul szabadulni a bűn rabszolgaságából.

Ó mily kevesen gondolnak arra, hogy Jézus ilyen fokban szereti őket az Oltáriszentségben! Pedig így van! – Bizony, bizony nincs igazi hitünk Jézus szeretetében. Egy jóbarátunkkal vagy embertársunkkal sem bánunk úgy, mint Urunkkal, Jézus Krisztussal!

Imádság áldozás előtt

Gyéressy Ágoston

„És hozzá megyünk, és lakóhelyet szerzünk nála.” (Jn 14,23)

Íme az Úr nálam akar lakni. Otthon akar lenni nálam az Isten. Szívembe költözik minden szentáldozásban. „Tiszta szív, te legédesebb otthon, Isten otthona.” (Prohászka Ottokár)

Uram! Érezd hát magad nálam úgy, mint otthon. Otthon, mily édes szó ez nekünk! Csöndes, puha, meleg fészket jelent nekünk. Ahol összebújik a család a lobogó kandalló fénye körül, kint tombolhat a tél, verheti a hideg esőt ablakunkra, füttyülhet a szél... Mi összebújunk kacagva a tiszta kis szobában és mesélünk és dalolunk és álmodunk a kandalló lobogó tüze körül. Ilyen otthon-e számodra az én szívem, Uram? Csakugyan otthon érzed nálam Magad? Tiszta, meleg, barátságos szoba vár-e Rád?

Mindent meg akarok tenni, hogy így legyen. Hogy semmi panaszod se legyen. Hogyne tennék meg mindent, mikor Téged látlak vendégül, Istenem!

„Ti az én barátaim vagytok.” (Jn 15,14)

Ugyan mit tennék, ha legkedvesebb barátom meglátogatna ma?

Ugye kitörő örömmel fogadnám, ugye magamhoz ölelném. S ki nem fogynánk a szóból talán soha...

Igen, így tesztek most a szentáldozásban. Elmondom Neked, Uram, Egyetlen Barátom, minden örömömet és bánatomat. Kisírom Előtted minden könnyemet, beleavatlak minden titkomba. Együtt kacagunk minden bohóságom.

Isteni Barátom, Jézus! Ne legyen rejtve Előled semmi, íme kitárom szívemet egészen. Megosztom Veled minden gondolatomat és nem fogok semmihez, míg nem szóltam róla Neked. Így kettesben könnyebben s vidámabban hordozzuk majd ezt az életkeresztet.

Mária- kegyhelyek

Görcsöny

Görcsöny a Mecsek és a Dráva között, a Pécszet Máriagyüddel összekötő úttól nyugatra kb. 10 km-re fekszik. A szelíd dombvidéken, szép környezetben meghúzódó falunak nagy múltja van. A XIII. századból származó oklevelek alapján valószínűsíthető, hogy már Szent István idejében volt kőből épített temploma, és mint templomos falu a környéknek, Szent István törvénye szerint tíz falunak központja lehetett. A Szűz Mária tiszteletére szentelt templom emlékét ma hatalmas feszület őrzi Görcsöny határában.

1345-ben VI. Kelemen pápa a falut különleges búcsúban részesítette, és ezzel a pécsi egyházmegye egyik legjelentősebb helyévé tette. Ettől kezdve a templom felszentelésének évfordulóján és Nagyboldogasszony ünnepén messze vidékről seregestől jöttek zarándokok, és buzgón imádkoztak az Anjouk idejében ide hozott „aranyosfényű, mozaikos, olaszföldi Mária-kép” előtt.

Föltehető, hogy az árpádkori Nagyboldogasszony templomot a török hódoltság idejében is fölkeresték zarándokok, a török uralmat mindenestre átvészelték. A fölszabadító harcok során pusztult el, tűz martaléka lett.

A török kiűzése után a jezsuiták, a „fekete papok” lettek a falu és a templom birtokosai. A falu kastélyában volt rendházuk és kápolnájuk. Az árpádkori templomot hamarosan újjáépítették. A XVIII. század első felében került Görcsönybe a jelenlegi kegykép. Az akkori följegyzések szerint „egy viharos őszi estén sok csodát látott Mária-képet hozott a faluba András, a jezsuiták öreg fráttere”. A képet – az olaszországi Re-beli Vérző Szűzanya képének másolatát – a kastély kápolnájának oltárára helyezték. A jezsuita rendet 1773-ban betiltották, és a falu új tulajdonosok kezébe került. A XIX. század elején az akkori birtokos új templomot építtetett a kastély parkjában. Ezt a copf stílusú – mai – templomot 1812-ben szentelték föl ugyancsak a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére. A kastély kápolnájából ide hozták a Vérző Szűzanya képét, és a „Szent sír oltára” fölé helyezték. A hagyomány szerint a falu népe a csodás képet még a XX. század

elején is nagy tiszteletben tartotta, és különösen a gyermeket váró anyák járultak elé a Szűzanya oltalmát és segítségét kérni.

A templomnak eléggé félreeső helyén lévő képre Rogács Ferenc, a pécsi egyházmegye püspöke figyelt fel egyházmegyéje templomainak látogatása során, 1956-ban. A képet a hívek adományából restaurálták, és 1959. szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján új oltárra, mai helyére állították. Azóta a Vérző Szűzanya kegyképét itt is zarándokok serege keresi fel és hódol előtte.

K. D.

Munkanélküliek imája

„Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár;
mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom,
hanem amint Te.” (Mt 26,39)

Bizakodva könyörgök Hozzád: segíts meg engem! Nincs munkám, nincsen kenyerem. A kenyérért vívott harcban elestem és most itt térdelek előtted remegve a bizonytalanságtól.

Dolgozni akarok és tudok, mint Te dolgoztál, mégis hiába kopogtatok a kapukon és szíveken. Kisemmizettnek, megaláztatnak érzem magam. A mérhetetlen mélységből kiáltok fel hozzád Édes Uram, Krisztus.

Ne engedj még mélyebbre esni, hanem ments meg engem. Irtsd ki lelkemből a kétségeket és a kísértéseket.

Itt térdelek Szent Kereszted előtt és számot akarok vetni önmagammal: Miért taszított ki a munka társadalma? Rosszul végeztem a dolgom? Vétettem a munka rendje és fegyelme ellen? Mit tettem?

Kihez fordulhatnék nagy megpróbáltatásomban, máshoz, mint Tehozzád Édes Uram, Krisztus! Mert aki a mezők liliomát ruházza és táplálja az ég madarait, az az én reményem és abban kell bizakodnom.

Látod Uram, hogy mennyire bízom Benned. Tudom, hogy nem hagysz el. Ezért ma Veled megyek munkát keresni, új életet kezdeni. Járj előttem, készítsd elő utamat, hogy eredménnyel járhassak. Te légy a pártfogóm, hogy kapjak és hogy újra élhessek.

Jézus, Te sokat szenvedett Isten, add vissza lelkem békéjét, testem kenyerét. Emelj fel elesettségeből, vezess vissza a munkához. Könyörgöm, add meg nekem a mindennapi munkát, kenyeret. Ámen.

A r ó z s a f ü z é r

Szűz Mária

Dr. Tarnóczy János

A Szűzanya megalapítja a Lourdes-i kegyhelyet

Mária majdnem hatszáz évvel később (Loreto után) a Dél-Franciaországi Lourdesben jelölte ki újabb „fogadóhelyeinek” leghíresebbjét.

A környezet itt talán még festőibb, mint Loretóban. A ma húszezer lakosú városka a Pyreneusok északi hegyvonulatában, bércek ölén nagyon szép tájegység képét nyújtja. Kibontakozva a táj szemléletéből, figyelmünket csakhamar maga a lourdesi barlang húzza magához, melynek boltozata fölött hófehér palástban, imára kulcsolt, rózsafüzes kézzel a Szűzanya megjelent.

A kép, mely magánál a barlangnál élénk táru, minden más benyomást fölülmúl. Mohos falain száz és száz mankó, mint a gyógyulóktól itt hagyott „győzelmi jelvények”; öt-tíz-húsz nyelven száll az ég felé a könyörgés, testi és lelki gyógyulásért. Az emberek térden állva a szentolvasót imádkozzák; megcsókolják a földet; itt nincs hiúság, gőg, csak alázat, áhítat. A szemek a sziklanyílás fölött álló Szeplőtelennek a szobrára tapadnak, aki valaha itt járt és most is különösképp él itt a lelkekben, a kegyelmek és csodák színhelyén. Nem ritka eset, hogy a „szemünk láttára dobják el a mankót, látnak a vakok, megoldódnak a néma nyelvek”. Minderről a barlang fölötti bazilikában elhelyezett hatezer aranszív jelképes hálája beszél. Itt a szikla tövében, naponként elmondott „betegek miséje” egyik legmegröbb lelki átélés a világon. Itt állandó az imádság, szentolvasó, loretoi litánia; rögtönzötte elszállt fohászok, sóhajok, könyörgések a segélykérés minden hanghordozásában.

*

És az eredmény? Mit mond az érzékelhető dolgokról Lourdes „statisztikája”? Eddig tízezernél több csodás gyógyulás! Nem a „ködös múltban”, a századok homályában, hanem a mában, a „technika legmodernebb világában, nagyapáink, apáink és a magunk életében”. Tízezernél több csoda!

Nem a hívők és „rajongók képzeletvilágában, hanem az elfogulatlan, olykor hitetlen és másvallású szakemberek megállapításában”.

Dr. Vincent lyoni orvosprofesszor a világ legnevesebb orvosaihoz, orvostanáraihoz intézett körkérdésére – háromszáznegyvenhatan küldték el válaszukat: „Alulírottak kötelességüknek tartjuk nyíltan és hangosan kimondani és elismerni, hogy Lourdesban nagy számban fordulnak elő váratlan gyógyulások, valami egészen különös behatás következtében, amelynek titka és lényege a tudomány előtt még ismeretlen; ezt a behatást a tudomány pusztán természeti erővel nem tudja ésszerűen megmagyarázni.” De nem ez az egyetlen ilyen természetű nyilatkozat.

Emeljünk ki a gyógyulások tömege közül egy esetet, és képet nyerünk a többiről is.

Méltán keltett annak idején, 1904-ben, az egész világon feltűnést Gabriel Gargam gyógyulása. Gargam a francia mozgóposta tisztviselője volt és vasúti szerencsétlenség áldozata lett. Az összeütközés oly hatalmas erejű volt, hogy tizennyolc méternyire dobtá és összeroncsolt tagokkal, súlyos belső sérülésekkel feküdt a hóban. Alig volt benne élet, mikor felszedték. Nagy fáradozással megmentették az életnek, de deréktól egész alsóteste érzéketlen, béna maradt; csak csövön keresztül lehetett táplálni, és a gerincsorvadás jelei mutatkoztak nála.

A hozzátartozók, különösen édesanyja rá akarták venni, hogy Lourdesba záródokljon; ő erről hallani sem akart: „tudod, hogy nem hiszek” – hárította el anyja kérelmét. „De hisz az édesanyád”, - válaszolta az anya. Állapota annyira rosszabbodott, hogy végül is az anyának sikerült rábeszélni, hogy a nagy francia nemzeti zárándoklathoz csatlakozzék.

A betegek vonatán szinte élettelenül feküdt hordágyán. „Rátékinteni is száanalom volt.” Ilyen állapotban vitték augusztus 20-án a barlanghoz, ott megáldozott, mely után belső sugallatra mindenáron imádkozni akart, de csak „tagolatlan hangok” hagyták el ajkát. Aznap délután bemerítették a szentforrásba, és íme, nyelve megoldódott, szinte felsikoltva kiáltotta: „Anyám, könyörülj rajtam! Lourdesi Boldogasszony gyógyíts meg! Betegségben sínylődök orvossága, könyörögj érettem!”

Nemsokára rá, du. négy órakor megindult a szokásos szentséges körmenet, amelyen a legtöbb gyógyulás szokott történni. Gargam itt halálápadtan, mozdulatlanul feküdt hordágyán, - majd a jegyzőkönyv leírása szerint – „elvesztette eszméletét, arca kékre vált, a teste kihűlt. Már-már el akarták vinni, mikor a beteg egyszerre csak kinyitotta szemét, s mikor a zárándokok hangos imádkozásából és sóhajtásaiból megtudta, hogy az Ol-táriszentség közeledik, hirtelen fel akart kelni, de visszahanyatlott ágyára.

Újra próbálkozott, és kérte szomszédait, hogy segítsék őt felkelni. Ezek támogatásával fölkel, aztán sápadtan, soványan, támogatva, mezítláb megindult az Oltáriszentség nyomában. Nagynehezen visszafektették a hordágyra.” – De most már a köréje csoportosuló százai felujjongtak; érezték a csodát és diadallal vitték Gargamot az orvosi irodába. Ott a tanúk sokasága és a kezelőorvosok igazolták, hogy Gargam menthetlen beteg volt. Az orvosi irodában pedig dr. Boissarie főorvos vezetésével hatvan orvos vizsgálta meg elejétől-vigig az esetet, amelyek eredményeképpen egyhangúan megállapították a gyulladás csodálatos voltát és természetfölötti jellegét.

Gargam már aznap este fennjárt, „látogatókat fogadott”, s ő akit éveken keresztül csak mesterségesen tudtak táplálni, „kitűnően megvacsorázott, még pompásabban aludt, és alig három hét alatt tíz kilót gyarapodott.”

„De hisz az édesanyád!” Lehet, hogy hőslélekű anyjának imája eredményezte, hogy a szánalmas emberroncs, a Szűzanya jóvoltából, új életre támadt. És ami nem kisebb, - lelkiileg is! Gargam egész életén át hűséges fia lett a Szűzanyának. A nagy nemzeti Lourdes-i zarándoklat idején évenként ingyenes szolgálatot teljesített a barlangban a segítségre szoruló, tehetetlen betegek ellátásában.

*

Lourdes-ban du. fél négy körül, még a legnagyobb hőség idején is mozgalmasság az utcák. Ezek és ezek igyekeznek a hármaz Bazilika előtti térre, Esplanade-ra, a négy órakor kezdődő szentségi körmenetre és a betegek megáldására. Egy szemtanú jezsuita atya szemléltetően leírja Lourdes-nak ezt a legünnepélyesebb óráját.

Az Esplanade-on már jó előre több száz méteres oldalú négyszögben felsorakoznak a betegek hordágyai, tolokocsijai, olykor három-négy sorban egymás mögött. Soraikban bőven vannak rendkívül súlyos, magatehetetlen betegek. Mögöttük örök, betegápolók, kötéllorlát zárja le a betegek nagy négyszögét. A kötéllorlátot túl, az árkádok alatt és a parkban óriási tömeg imádkozik. Maga a menet a barlangtól, a Gave patakjától indul el a parkon keresztül a betegek felé. Gyermek sora, fiú-ifjúság, lányok földig érő fátyollal, kezükben virággal, asszonyok fekete fátyollal, férfiak végeláthatatlan sora; majd nyolc-tíz féle női szerzetesrend, utána férfi szerzetesek és papok fehérkarínges hullámmzó áradata. Jó óráig tart a bevonulás az Esplanade térségére. – Elhalkul az ének, és most a „betegek nagy percei” következnek. A jelenlévők mind a betegekért imádkoznak. Az Oltáriszentséget rendszerint valamelyik zarándokló püspök viszi, aki minden beteget külön szentségi áldásban részesít.

Minden jelenlévő, de főképp a betegek most különösképp átérzik az evangéliumi jelenetet: Jézus a betegek között!... „A tér közepén fiatal pap harsányan kezdi kiáltani az Oltáriszentség felé a jerikói vak szavait: Uram, add, hogy lássak! Az óriási hívőereg szívből ismétli: Uram, add, hogy lássak! Majd: Uram, add, hogy járjak! – Uram, akit szeretsz, beteg.”

De ennél a fölkiáltásnál szem már alig marad szárazon. Ezzel az üzenettel adta ugyanis hírtül Márta és betániai Mária az Úr Jézusnak, hogy szeretett barátja, Lázár, halálán van. Legmeggrázóbb a pap utolsó felkiáltása: „Uram, ha akarsz, meggyógyíthatasz engem!”

A püspök mögött, őt lépésről-lépésre követve 30-40 civilruhás úr halad. Ezek orvosok. Részben az Orvosi Megállapítások Irodájának Lourdes-ban élő tagjai, vagy pedig vendégorvosok, kik között nemcsak katolikus, hanem protestáns, zsidó, mohamedán, szabadelvű, ateista orvosok, profeszszorok is vannak. Ezek mindenütt ott lehetnek, mindent láthatnak, előttük nincs kordon, mindent ellenőrizhetnek. „Lourdes-ban nincsenek titkok. A csodák itt nyíltan történnek, éppúgy, mint a Evangéliumban.”

A Szentség most – írja a szemtanú jezsuita atya – a mi oldalunkra ér. „Szemem végigfut a sápadt betegeken, hallom fojtott köhögésüket, fájó sóhajaikat ... Az áldás után, az egyik hordágyról egyszerre csak hirtelen föl-emelkedik egy egészen sorvadtt vékonyka beteg test és a fiatal tüdővész francia leányka zokogva fölkiált: Je suis guérie! – Meggyógyultam!”

Könnyek közt önfeledt boldogsággal ismétli: „Mon Dieu! Marie! Vous m’avez gueri! – Istenem! Mária! Meggyógyítottatok engem!”

Az orvosok rögtön ott teremnek a beteg mellett. Ilyenkor szinte „meg kell védeni” a meggyógyultat, nehogy a tömeg, áttörve a korlátot, lelkesedésében magával sodorja.

Az Oltáriszentség pedig, mintha mi sem történt volna, folytatja útját a betegek sorfala előtt. A beteget pedig mintegy húsz orvos „áttörhetetlen testőrsége” kiviszi a sorból egyenesen az Orvosi Iroda felé. Itt rögtön megkezdődik a vizsgálatok sora: a betegség egész kórtörténete, kivizsgálása, igazolása. A gyógyulást az Iroda csak akkor teszi hivatalosan közzé, ha az „hirtelen történt, természetes úton egyáltalán nem magyarázható, és a gyógyulás néhány éven keresztül tökéletesnek bizonyult, visszaesés nélkül”.

De a Lourdes-i nap ezzel még nem ért véget... Este tíz óra tájt ismét csoportok vonulnak a park és a barlang felé a híres éjszakai gyertyás körmenetre, amely már Oltáriszentség nélkül történik. Mindenkinél hosszú gyertyaszál... Tízezer égő gyertyaláng az éj sötétjében... Tízezer szívből száll égre a reszkető, vibráló levegőben a Lourdes-i ének: Ave Maria. A gyertya lángját óvó pergament ellenzőre rá van írva szövege, mely a gyer-

tyafényben jól olvasható. Kúszó tűzfolyam árasztja el a hármastemplom árkádjait, majd végig hömpölyög a tér teljes hosszában. Mikor a menet eleje az utolsó kanyarulathoz ért, a vége még el sem indult. A csoportok előtt kivilágított táblák jelzik a „hovatarozást”, mindennap az újonnan csatlakozók nevével. A világ minden részéből városok, országok csoportjai, nemzeti zarándoklatok. Olykor órákig eltart, míg az összes csoportok bevonulnak a térre.

Ekkor tíz- és tízezer ajakról felhangzik a szentmise ősi gregorián éneke: a Hiszekegy. Jelképezve itt is, hogy Mária mindig Krisztushoz visz.

„Hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában... Aki értünk emberként, a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből. Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett...”

*

De hogyan is jutott az emberiség Lourdes-hoz? Az isteni Gondviselés milyen terveket akart szolgálni azzal, Szűz Márián keresztül?

A tizennégy éves Soubirous Bernadette molnár-leánykának Szűz Mária Lourdes-ban, a Gave folyócska partján, a Massabielle-szikla barlangján állva, teljesen váratlanul megjelent, 1858. február 11-én, majd megjelenését összesen tizennyolcszor megismételte, július 16-án utoljára.

A jelenések egyikén, február 25-én, a leánykának meghagyta, hogy igyék a barlang forrásából, mely közvetlenül abban a pillanatban kezdett a földből, előbb egészen gyéren szivárogni, majd mindinkább erősödő forrássá nőtt, annyira, hogy azóta napi vízbősége 122.000 liter.

Bernadette gyakran és szószerint elmondta, amit vele a „Hölgy” közölt: „Szeretnék itt embereket látni.” – „Imádkozz a bűnösökért.” – „Mondd meg a papoknak, hogy szeretném, ha itt kápolna épülne.” – „Körmenetben jöjjenek ide az emberek!” – Bernadette kérdésére: mondd meg ki vagy, mi a neved? – Mária így válaszolt: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.” Így az utolsóelőtti megjelenéskor Bernadette már tudta, hogy Isten Anyja, a mennyek Királynője az, aki megjelenik neki. A kezében égő gyertya lángjai a tenyerét, ujjait nyaldosták, de boldog elragadtatásában nem érezte és meg sem égették.

Az utolsó jelenés július 16-án, Kármelhegyi Boldogasszony napján történt. Ekkor a Szent Szűz megelégedését fejezte ki Bernadette-nak, amiért oly hűségesen teljesítette kívánságait. Feléje tárt kezével megáldotta őt és eltűnt szeme elől.

Az utolsó jelenéssel azonban Bernadette korántsem kapcsolódott ki gondviselészerű szerepéből: négy éven keresztül az egyházi és világi hatóságok részéről kihallgatások, vizsgálatok hosszú során esett keresztül. Keresztkérdések pergőtüzével, a világi hatóságok részéről fenyegetésekkel iparkodtak zavarba hozni és megfélemlíteni, de ő mindvégig nyílt őszinteséggel, keresetlen egyszerűséggel válaszolt a kérdésekre és feleleteiben soha ellentmondás, eltérés, ingadozás nem mutatkozott.

Laurence, Tarbes-i püspöktől, kinek egyházmegyéjéhez tartozik Lourdes, 1858. július 28-án létesített egyházi vizsgálóbizottság most már nemcsak Bernadette-re terjedt ki, hanem az időközben csodálatosan gyógyult, reménytelen betegek és orvosaik legtúzetesebb kivizsgálására is. Ezek eredményeként a püspök 1862. január 18-án egyházilag hivatalosan kijelentette, hogy a „megjelenések az igazság jegyét magukon viselik, és a hívők azok valódiságában nyugodt lélekkel hihetnek.”

*

A következő években, Bernadette leírása alapján Fabish, Lyon-i szobrászművész elkészítette a Szeplőtelen Szűzanya szobrát és azt 1864. május 4-én a barlangba elhelyezték. Bernadette nem megbántani akarta a szobrászt, amikor akaratlanul kiszaladt a száján: Ó, dehogyan ez volt; ez a szobor a Szűzanya szépségét meg sem közelíti! Nyilván emberi eszközökkel azt kifejezni nem is lehet.

A barlang fölötti átmeneti gót stílusban épült három hajós templomot 1876. július 2-án és 3-án szentelte föl Guibert párizsi érsek, a tizenöt mellékkápolnát ugyanannyi püspök. A fehérmárvány karcsú-tornyú épület a szép táj ölen gyönyörűen hat, mégis mintha kissé elsiették volna, mert az ebben a stílusban nagyvonalúbb, igényesebb is lehetett volna, a zarándokok mindegyre fokozódó szeretetéből és áldozatkészségéből. – A főoltáron a Szűzanya fehér márványszobra áll; körülötte harminc aranycsillár árasztja a fényt az Istenanya alakja felé, aki fölött pálmát tartó ezüst angyalok lebegnek. – A 20 000 embert befogadó, magyar mérnök által tervezett altemplom öt oldalkápolnajával szépen kiképezett; főoltára épp a barlang felső boltozatán nyugszik.

Mindazért, ami netán elmaradt a lourdes-i bazilikánál, bőven kárpótol az 1883-tól 1901-ig, homlokzata előtt húsz méterrel mélyebben épült, vele ívekkel és árkádokkal összefüggő, „fölséges hatású” Rózsafüzér-templom, kupolával. Koszorú alakban tizenöt kápolna övezi, a szentolvasó-titkok számának megfelelően, falain a fogadalmi ajándékok ezreivel.

*

Róma, a „Róma örök” bölcs és mértéktartó szellemében, azokhoz az eseményekhez, amelyek a zarándoklatokat létebhívták, „hivatalosan és ki-mondottan” nem szólt hozzá, de a pápák személyesen és közvetve jóvá-hagyták.

A jelenések idejének pápája, IX. Pius pl. többször kijelentette, a jelenések „alátámasztásának elégséges voltát”, és a lourdes-i bazilika felszentelésére ajándékait elküldötte; 1876. május 30-án a templomnak a „Szentszék Bazilikája” (basilica minor) kitüntetését adta, és nunciussal a Szeplőtelen Istenanya szobrát megkoronáztatta. – XIII. Leó pedig a Vatikáni-kertben a Lourdes-i barlang mását felállította. – XI. Pius a Rózsafüzér-templomnak is megadta a basilica minor-i rangot; a Szentszék hivatalos lapja pedig elismerte a jelenések hitelességét, igaz-voltát. XI. Pius Bernadette-t 1925-ben boldoggá avatta, a francia püspöki kar 1908-ban felterjesztett aktái alapján, majd 1933-ban, a megváltás 1900. évfordulóján, szentté avatta.

Tudnunk kell, hogy Bernadette nem maradt Lourdes-ban, hanem egy távoli városba, Neversbe költözött és ott 23 éves korában szerzetesnővér lett; egészen Jézusnak és szent Anyjának szentelte magát; soha nem látta a lourdes-i fehér bazilikát, soha nem vett részt lourdes-i zarándoklaton. Alázatos, rejtett, szenvedéses életén teljes egészében megvalósult a Szűzanya hozzá intézett szava: „Boldoggá teszlek, de nem ezen a világon, hanem a másikon.” A lourdes-i fehér árkádok alatt most remekművű mozaikoltár hirdeti Szent Bernadette dicsőségét.

Lourdes dicsőségének vonala pedig az évek folyásában merőlegesen haladt fölfelé, - a racionalisták és támadások sűrített pergőtüze ellenére. Nem egész félszázad alatt hatalmas irodalom keletkezett róla, amely napjainkig könyvtáryira bővült. Már a század elején 1544 könyvről hoz ismertetést egy francia kutatás.

E kimutatások szerint 1858. március 4-től még csak húszezer volt a távolabbi vidékekről érkező évi zarándokok száma; 1867-1913-ig ez a szám hatmillió fölültre emelkedett, - 1909-13 között az évenkénti zarándokok száma 170 000-ről 260 000-re nőtt, 1927-ben 248 870 (ennek harmadrésze külföldi). Az 1933-i szentévben Lourdes-t másfélmillió zarándok kereste föl. Az utazási eszközök és utazási idő mai alakulásában ez a szám megkétszereződött.

Ezt tükrözi a utóbbi évek közül találomra kivett egyik év (1953) kimutatása: ennek az évnak leforgása alatt 2 200 000 zarándok fordult meg a kegyhelyen; ezek közül 2000 000 külföldi; hétezeren érkeztek repülőgéppel. A betegetek (26 325) 429 vonat szállította; ezeknek majdnem fele külföldi.

Ami a gyógyulások tényét illeti, azokat biztosként kell elfogadnunk. Ezek közül némelyek nem csodák, esetleg csak rendkívüliek. Másoknak pedig, főképp az idegtani gyógyulásoknak csodás jellege, kétségbe vonható. Ezeket a hivatalos „csodás-gyógyulások” nyilvántartásába fel sem veszik.

A kegyhelyen 1882 óta működő „Állandó Ellenőrző Orvosi Tanács” az eddigi gyógyulások közül több mint ötezer gyógyulási esetről jelentette ki, hogy velük szemben az orvosi tudomány jelenleg tanácstalanul áll, akár hívő, akár hitetlen. 1890-től pl. 1914-ig, tehát negyedszázad leforgása alatt, 6983 különböző orvos fordult meg Lourdes-ban, közülük 1693 külföldi. A forrás vize közönséges, természetes víz. – „Ismeretlen és később felfedezhető természeti erők”, mint egyesek ellenvetik, természetesen létezhetnek, de a gyógyulások csodás voltán nem változtatnak; mert „miért érvényesülnek ezek az erők éppen Lourdes-ban, már most, és csak az odazarándoklóknál? Miért a szóbanforgó súlyos betegségnemek kisszámú Lourdes-i eseteinél?” A súlyos szervi betegségeknel, ahol tehát lelki alapon való megbetegedés lehetetlen, mint a bénaság, roncsolódás, vakság, némaság, rák, csonttuberkulózis, - nem egy esetben pillanatok alatt történik a gyógyulás. A „természeti erők” a szervezetben köztudomásszerűen nem így szoktak hatni.

*

Mindezeket túl Lourdes-nek mélyebb, - üdvtörténeti tanítása is van, épp a Szűzanya közvetítésével. – Már a Szent Szűz szavai Bernadett-hez: „Menj ilygyál a forrásból és mosd meg magad annak vizében”, - jelképes értelműek. A „forrás”-ban, azaz Isten kegyelmében való megmerülés, lelki megtisztulás, hitbeli megújulás szükségességére utalnak.

a. Lourdes az anyagi, technikai fellendülésében Istenről megfélelmező világnak egy felsőbb Hatalom, az örök Isten létezését hirdeti.

b. Ez a világ fölött álló Isten most mintegy hitvédelmi bizonyítékokat ad Egyházáról, az Istenanyától megalapított Lourdesban. Igazolást nyert az Egyháztól jóváhagyott és kialakított Mária-tisztelet; nyilvánvalóvá válik az Egyház Istenhez felható imáinak, könyörgéseinek meghallgatása, és egyik szép kultuszának, a szentségi körmenetnek csodák által való kitüntetése; továbbá az Egyház egyéb szertartásainak igazolása, mint pl. a rózsafüzér ájtatosság, körmenetek, zarándoklatok kegyhelyekre.

c. Lourdes az Egyház hit- és erkölcsstani tévedéstől való mentességének igazolása. Úgy látszik, hogy a Boldogságos Szűz csodás módon akarta „megerősíteni azt a tanítást, amelyet isteni Fiának földi helyettese, IX. Pius

pápa, 1854. december 8-án, a bíborosok és püspökök sokaságától körülvéve ekképp hirdetett meg: „Az a tanítás, mely azt tartja, hogy a Boldogságos Szűz Máriát fogantatásának első pillanatában a mindenható Isten egyedülálló kegyelme és kiváltsága folytán, Krisztus Jézusnak, az emberi nem Megváltójának érdemeire való tekintettel sértetlenül megőrizte az eredeti bűnnek minden szeplőjétől, Istentől kinyilatkoztatott hitigazság, és azért ezt minden hívőnek erősen és állhatatosan kell hinnie.”

Nem telt el négy év, amikor erre a hitigazságra megérkezett az égi válasz. A Szűzanya ott Lourdes-ban, az ártatlan, egyszerű leánykának, akit látására méltónak tartott, égre emelt tekintettel, szelíden felelte: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás!”

Így erősít meg bennünket Lourdes is abban, hogy a katolikus vallás az egyetlen Istentől adott vallás. De megerősít abban is, hogy Mária tényleg „liliom a tövisek között; egyetlen és egyedüli leánya az életnek és nem a halálnak, nem a haragnak, hanem a kegyelemnek a sarja ... A szépségnél szebb, a szentségnél szentebb, aki egyedül az Istent kivéve mindenkinél több...”

Imádság az orvosért

Orvost is engedj magadhoz, hisz az Úr rendelte őt, el ne távozzék mellőled, mert szükség van fáradozására. Mivel van idő, mikor kezükre kell magad bíznod, hisz ők is könyörögnek az Úrhoz, hogy enyhülést és egészséget adjon az ő működésük által. Ki vétkezik Alkotója színe előtt, orvos kezére kerül. (Sir. 38,11-15.)

Mindenható, örök Isten, aki szent Fiadat azért küldted a földre, hogy a világ orvosaként a bűnből eredő testi és lelki fogyatkozásokra gyógyulást hozzon, adj részt orvosainknak az ő gyógyító erejéből: hogy a tudomány és bölcsesség Lelke által megvilágosítva, betegségünket biztosan felismerjék, hatékonyan gyógyítsák; és így a te akaratod szerint ép testben készülhessen lelkünk az örök üdvösségre. Amen.

Uram, Istenem, hozzád kiáltottam és te meggyógyítottál. (29. Zsolt. 3.)